

NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Země příběhů

NA VLNÁCH FANTAZIE

Chris
Colfer

Země příběhů – Na vlnách fantazie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Chris Colfer

Země příběhů – Na vlnách fantazie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Země příběhů

NA VLNÁCH FANTAZIE

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

FRAGMENT

Copyright © 2016 by Christopher Colfer
Jacket and interior art copyright © 2016 by Brandon Dorman
České vydání © Albatros Media a. s., 2018
Translation © Veronika Volhejnová, 2018

ISBN e-knihy 978-80-253-4030-1
ISBN tištěné knihy 978-80-253-3935-0

Willovi

za to, že celé hodiny hraje Jak je to správně?,
Co je větší legrace?, Jste chytřejší než páťák?

a jiné interaktivní hry, zatímco já píšu.

Díky, že jsi moje tajná zbraň.

„Spisovatel je celý svět v jedné osobě.“

Victor Hugo

PROLOG

OBLÍBENÝ STUDENT

Rada Sjednoceného školského obvodu Willow Crest se s milovanou ředitelkou loučila ve velkém stylu. Velký sál komunitního centra byl elegantně vyzdobený a po seniorském bingu, které se tu hrálo včera večer, nezbylo ani stopy. Na stolech byly krajkové ubrusy, květinová aranžmá a elektrické svíčky, na každém místě ležel zlatý talíř a víc příborů, než aby se v nich hosté vyznali.

Učitelé, poradci, údržbáři, kuchařky a bývalí studenti se dostavili ve velkém počtu, aby se rozloučili a popřáli ředitelce hodně štěstí. Rozloučení bylo jednou z nejvznešenějších akcí, na jakých kdo z nich kdy byl. Jenže ta, na jejíž počest se to celé konalo, se

rozhlédla po té spoustě vážných tváří a připadalo jí to spíš jako pohřeb než jako oslava.

Nově jmenovaný okresní inspektor poklepal lžičkou na skleničku a místnost ztichla.

„Můžu požádat o chvilku pozornosti, prosím?“ řekl do mikrofonu. „Dobrý večer všem, jmenuju se doktor Brian Mitchell. Jak víte, sešli jsme se tu, abychom oslavili jednoho z nejlepších pedagogů, jaké kdy Sjednocený školský obvod Willow Crest měl tu čest zaměstnávat, paní Evelyn Petersovou.“

Následoval vřelý potlesk. Na paní Petersovou, která seděla v čele stolu vedle pana Mitchella, se obrátilo jasné světlo reflektoru. Usmívala se a mávala na hosty, v duchu si ale přála, aby na tuhle akci nebyla nikdy přistoupila. Pozornost a komplimenty kolegů ji vždycky uváděly do rozpaků, a tohle byl teprve začátek.

„Byl jsem požádán, abych o paní Petersové řekl pár slov, a musím přiznat, že z toho mám strach,“ pokračoval doktor Mitchell. „Je celkem jedno, co řeknu, protože vím, že místo aby si chválu užila, bude v mé řeči hledat gramatické chyby.“

Přítomní se zasmáli a také paní Petersová se zahihňala do ubrousku. Kdo ji znal, věděl, že to je pravda.

„Je snadné říct, že někdo dělá dobře svou práci, ale já vím jistě, že Evelyn Petersová je *neuvěřitelná* pedagožka,“ pokračoval doktor Mitchell. „Skoro před třemi desítkami let, dávno předtím, než se stala ředitelkou, mě učila v šesté třídě základní školy Willow Crest. Než jsem se setkal s ní, měl jsem dost obtížné dětství. Když mi bylo deset, byli oba moji rodiče ve vězení a mě si mezi sebou předávaly pěstounské rodiny. Přišel jsem do třídy paní Petersové a sotva jsem uměl číst. Ale díky ní jsem na konci toho roku četl Dickense a Melvilla.“

Mnoho hostů zatleskalo – většina z nich prožila podobné příběhy, nebo byla jejich svědkem. Paní Petersová se začervenala.

„Zpočátku jsme spolu moc nevycházeli,“ pokračoval doktor Mitchell. „Byla na mě přísnější než kdokoli před ní. Dávala mi úkoly navíc a nutila mě, abych zůstal po vyučování ve škole a četl jí nahlas. V jedné chvíli už jsem toho měl tak plné zuby, až jsem jí vyhrožoval, že jí posprejuju celý dům, jestli toho nenechá. Druhý den mi donesla barevný sprej a kartičku se svou adresou a řekla: Je mi jedno, co tam napíšeš, ale ať je to gramaticky správně.“

Celá síň se rozchechtala. Hosté se podívali po paní Petersové, jestli je to pravda, a ona rozpačitě kývla.

„Paní Petersová mě naučila mnohem víc než jen číst,“ mluvil dál doktor Mitchell a už se mu začínal chvět hlas. „Naučila mě, jak důležitý je soucit a trpělivost. Byla to jediná učitelka, u které jsem cítil, že jí záleží právě tolik na mně jako na mých známkách. Díky ní mi učení začalo připadat zajímavé a rozhodl jsem se sám stát pedagogem. Je nám velice líto, že odchází, ale všichni víme, že kdyby místo o důchod požádala o místo inspektora, já bych ho *nikdy* nedostal.“

Paní Petersová si otřela brýle, aby si hosté nevšimli, že má v očích slzy. Nebýt téhle recepce, možná by sama sobě nikdy nepřiznala, kolik životů vlastně změnila.

„A teď prosím spolu se mnou připijte,“ řekl doktor Mitchell a zvedl sklenku, „na Evelyn Petersovou. Děkujeme vám, že jste nás všechny inspirovala a učila. Sjednocený školský obvod Willow Crest už bez vás nikdy nebude jako dřív.“

Celý sál pozvedl sklenky a paní Petersové připil. Potom s pozvednutou sklenkou přistoupila k mikrofonu sama ředitelka.

„Teď prosím dovoluje pár slov mně,“ začala. „Můj zemřelý manžel byl také učitel a dal mi nejlepší radu, jakou může jeden pedagog dát druhému. A já bych ji teď ráda předala vám, pro případ, že je tohle moje poslední šance.“

Celá síň ji pozorně poslouchala, zvláště učitelé.

„My učitelé se nesmíme snažit ze svých studentů udělat takové lidi, *jaké bychom z nich rádi měli*, ale musíme se snažit je podpořit, aby se z nich stali lidé, *jakými být mají*. Nezapomínejte, že povzbuzení, které studenti uslyší od nás, může být to jediné, kterého se jim kdy dostane, a tak jím nešetřete. Po pětadvaceti letech výuky na základní škole a po svém krátkém ředitelském období vás můžu ujistit, že můj manžel měl naprostou pravdu. A protože lepší ponaučení vám už dát nemůžu, řeknu ještě naposledy v životě – *konec hodiny*.“

Po jejích posledních slovech celý sál vstal a roztleskal se. Po chvíli se paní Petersová pokusila hosty přimět, aby si zase sedli, ale tím potlesk jen zesílil.

Pak ztlumili světla a spustili projekční plátno. Na něj se začaly promítat skupinové fotografie jednotlivých tříd paní Petersové, počínaje úplně prvními šestáky z doby skoro před třiceti lety. Bývalí studenti se smáli svým jedenácti- a dvanáctiletým fotkám a směšným účesům a oblečení, které kdysi nosívali. Nejnápadnější však bylo, jak málo se měnila paní Petersová. Na každé fotografii měla stále týž účes, brýle a květované šaty. Bylo to, jako kdyby se pro ni zastavil čas, jako by se měnil jen svět kolem ní.

Fotografie dojaly paní Petersovou víc než cokoli jiného. Bylo to jako listovat rodinným albem. Ke každé tváři, kterou viděla, dokázala přiřadit jméno. S většinou studentů se stýkala dodnes, nebo aspoň věděla, co s nimi je, bylo ale několik takových, s kterými ztratila kontakt docela. Bylo to bolestné, když se některé dítě, s nímž měla blízký vztah, prostě vypařilo.

Paní Petersová vlastní děti neměla, rodinu jí nahrazovali žáci. Doufala, že jsou všichni zdraví a šťastní, ať jsou kde, jsou, a že našli někoho, kdo jim bude rádcem a oporou, když to už nemůže být ona.

„*Evelyn?*“ zašeptal doktor Mitchell.

Paní Petersové bylo pořád ještě divné, že jí bývalý žák říká křestním jménem – i když je to dnes inspektor.

„Ano, doktore Michelle?“ odpověděla také šeptem.

„Měla jste někdy nejoblíbenějšího studenta?“ zeptal se s úsměvem. „Já vím, že se to nemá, ale je nějaké konkrétní dítě, které pro vás znamenalo víc než jiné? Samozřejmě kromě mě.“

Paní Petersovou nikdy nenapadlo o něčem takovém uvažovat. Za svůj život učila víc než pět set žáků a každého si z různých důvodů pamatovala, ale nikdy ji nenapadlo vybrat z nich nejoblíbenějšího.

„Určitě jsem měla z některých větší radost než z jiných, ale nejoblíbenější – ne, takhle jsem nikdy neuvažovala,“ odpověděla. „To bych je musela posuzovat, a já měla vždycky dojem, že posuzovat dítě je jako posuzovat nedokončený obraz. Každé dítě do školy přichází se svými vlastními překážkami a obtížemi, které musí překonávat, ať už jde o chování, nebo o učení. Úkolem učitele je zjistit, jaké ty překážky jsou, a pomoci mu s nimi, ale nikdy mu je nepředhazovat.“

Takhle o tom doktor Mitchell nikdy neuvažoval. Dokonce i jako dospělý se pořád měl od paní Petersové čemu přiučit.

„Sice jsem inspektor, ale pořád budu váš žák,“ řekl.

„Ale pane doktore,“ zasmála se. „Ve škole života jsme žáci všichni.“

Paní Petersová považovala za nejlepší na položenou otázku neodpovědět, v duchu si ale uvědomila, že to, co řekla, není pravda. Na plátně se objevila její poslední šestá třída, kterou učila před třemi roky. Přejela pohledem po svých bývalých studentech a zastavila se na dvou obličejích, dvojčatech Alex a Connerovi Baileyových.

Alex měla vlasy úpravně sčesané pod růžovou čelenkou a tiskla k sobě hromádku knížek. Usmívala se od ucha k uchu, protože školu milovala. Její bratr měl napuchlé oči a ústa trochu

pootevřená. Vypadalo to, že se právě probral ze spaní a nemá tušení o tom, že se fotografuje.

Paní Petersová se zasmála, protože vypadali přesně tak, jak si je pamatovala, a ten obrázek jí připomněl, jak moc se jí po nich stýská.

Oba sourozenci Baileyovi nečekaně přestoupili na jinou školu dřív, než se paní Petersová měla šanci s nimi rozloučit. Alex se přestěhovala ke své babičce do Vermontu v polovině sedmé třídy a příští rok ji následoval i Conner. Jejich matka žila stále ještě tady, ujistila ji však, že u babičky se jim daří líp.

Pokud paní Petersová věděla, Alex začala chodit do školy pro zvláště nadané děti. Pořád ještě ale nechápala, proč tam za ní odešel i Conner.

Rok předtím, než se Conner odstěhoval, utekl ještě s jednou studentkou, Bree Campellovou, ze školního výletu do Evropy. Ani jednomu z nich to nebylo podobné, jejich školní záznamy byly do té doby bezvadné. Kdyby byl Conner zůstal ve zdejší škole, byl by samozřejmě náležitě potrestán, stejně jako byla potrestána Bree, přesto si paní Petersová nemyslela, že by to byl dostatečný důvod k přestupu.

Celá ta situace byla velice podezřelá a pro paní Petersovou i osobně zneklidňující. Conner v sobě právě objevil spisovatelský talent a poprvé ve škole exceloval. Paní Petersová doufala, že ať je kde je, našel tam někoho jiného, kdo by ho povzbuzoval. Pro ni nebylo na světě nic horšího než nevyužitý potenciál žáka.

Promítání skončilo a začaly se podávat dezerty. Po dalších snad deseti chvalořečích bývalých studentů dospěl večer konečně k závěru.

Paní Petersová naložila do auta horu přání na rozloučenou a náruč kytic. Těšila se už na klidnou noc doma, protože si po dlouhém a dojemném večeru potřebovala odpočinout. Cestou

domů to bezmyšlenkovitě vzala kolem základní školy Willow Crest. Z náhlého popudu dupla na brzdu a zaparkovala. Školní budova jí připomněla, že ji čeká ještě jedno rozloučení, než skutečně odejde na odpočinek.

Prohrábla velkou kabelku a našla klíč ke své někdejší třídě. Naštěstí se zámky neměnily, a tak bez potíží vešla do třídy B6. Ale místo aby ji zalila vlna nostalgie, jak čekala, ztemnělou místnost skoro nepoznala.

Současná učitelka si ji vyzdobila docela jinak, než jak to bývalo za časů paní Petersové. Lavice byly rozestavěné po skupinkách, ne v řadách. Kolem stěn, kde dřív stály poličky plné encyklopedií a slovníků, byly teď počítače a tablety. Portréty světově známých spisovatelů a vědců nahradily plakáty celebrit s oblíbenými knihami v rukou, a paní Petersová by nedala ruku do ohně za to, že je ti lidé vážně četli.

Cítila se jako herec, který vstoupil na cizí jeviště. Připadalo jí neuvěřitelné, jak moc se třída může změnit za tak krátkou dobu. Jediné, co zůstalo stejné, byla katedra, která stála přesně na tom místě, kde ji paní Petersová měla pětadvacet let. Sedla si k ní a rozhlédla se po třídě – byl to sladkobolný pocit.

Doufala, že změny vypovídají jen o vkusu nové učitelky. Doufala, že se v téhle třídě předávají žákům stále stejné morální hodnoty. Doufala, že nová technika je podpoří, místo aby je nahradila lacinou ideologií. Ale nejvíc ze všeho doufala, že nové učitelce záleží na učení tolik jako jí.

Než ale stačila podlehnout depresi, připomněla si, že by jí asi bylo hůř, kdyby se tady nic *nezměnilo*. Koneckonců, právě díky pedagogům, jako byla ona, postupuje současná generace k budoucnosti tak hladce.

A teď přišel čas, aby předala pochodeň svým nástupcům. Nečekala jen, že to bude tak těžké.

„Sbohem, třído,“ řekla nahlas. „Bude mi chybět to, co jsme spolu vyučovaly, ale ještě víc to, co jsme se tady samy naučily.“

Právě když vstala od katedry a chystala se odejít, třídou zavanul prudký vítr. Papíry létaly ze zdi a v samém středu se vytvořil vzdušný vír. Temnou místnost ozářilo světlo ostré jako úder blesku a paní Petersová se honem ukryla za katedrou.

Vykoukla a spatřila, že se ve vzduchu zhmotnily dvoje nohy, jedny v teniskách, druhé ve třpytivých střevíčkách.

„Teda, tady je to úplně jiný, než když jsme byli v šestý třídě,“ pronesl známý hlas mladého muže. „Týjo, jak to, že oni mají počítače a my jsme neměli? To bych určitě tak často neusínal.“

„To víš, časy se mění,“ odpověděl jiný povědomý hlas, tentokrát hlas mladé ženy. „Já si myslím, že to nepotrvá tak dlouho a školy se přestanou stavět docela. Každý bude mít svůj počítač nebo něco a bude připojený z domova. Umíš si představit něco horšího?“

„Hele, neřeš to, jedna krize stačí,“ prohlásil mladík. „Ty se rozhlídni kolem těch počítačů a já kouknu do kartotéky. Ty moje povídky tady musejí někde být.“

Každý z nich se rozběhl do jiného rohu místnosti. Paní Petersová věděla, že ty hlasy slyšela mockrát, nedokázala k nim ale přiřadit tváře.

„Když nebyly v její bývalé kanceláři, proč myslíš, že budou tady?“ zeptala se dívka.

„Je to jediný místo, kde jsme nehledali,“ řekl on. „Učitelé jsou sentimentální – třeba je dala do časový schránky nebo tak. Prostě se chci nejdřív podívat všude, než se jí vloupáme do domu.“

Paní Petersová to už nevydržela. Pomalinku se zvedla a vykukla nad katedru. A jen vetřelce identifikovala, zajíkla se tak nahlas, že oba nadskočili.

„*Pane Bailey! Slečno Baileyová!*“ oslovila je. Obě dvojčata velmi vyrostla za tu dobu, co je paní Petersová neviděla, zvláště Alex.

Nemohla spustit oči z toho dlouhého nádherného roucha, které měla na sobě. Mělo barvu oblohy a při každém pohybu se třpytilo, jako by bylo z pohádky.

Alex a Conner Baileyovi byli stejně ohromení z toho, že vidí svou někdejší učitelku, jako ona z toho, že vidí je.

„Ehm... dobrý večer, paní Petersová,“ zasmála se nervózně Alex. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Paní Petersová?“ pronesl tázavě Conner. „Co tady děláte tak pozdě?“

Paní Petersová si založila ruce na prsou a zamračila se na ně.

„Právě jsem se chtěla zeptat na totéž,“ řekla. „Jak jste se dostali dovnitř bez klíče? Kde se tu vzalo to světlo a vítr? Má to být nějaký vtíp nebo žertík nebo co?“

Sourozenci se na sebe chvíli mlčky dívali a ani jeden nevěděl, co jí říct. Když Connera nic jiného nenapadlo, začal poskakovat po třídě a mávat rukama, jako když se ve vodě vlní chaluhy.

„Paní učitelko, to se vám jenom zdáá-áá!“ prozpěvoval. „Snědla jste špatný sushi a teď máte zlý sny o bývalých studentech! Odejděte ze třídy, než se změníme v obří školní potřeby!“

Paní Petersová se na ten jeho směšný pokus ošálit ji zamračila tak, že toho Conner rychle nechal.

„Já vím velmi dobře, co dělám, pane Bailey,“ napomenula ho. „Tak vysvětlí mi už někdo z vás, jak jste se objevili tady ve třídě, nebo mám zavolat policii?“

Vysvětlit situaci někomu z Mimosvěta by už pro sourozence vlastně měla být hračka, ale když teď stáli před svou bývalou učitelkou ve své bývalé třídě, měli pocit, jako by jim bylo zase dvanáct. Paní Petersové se nedalo lhát, jenže pravdě nikdy nemůže uvěřit.

„No, my bychom vám to vysvětlili, ale to je hodně dlouhá historie,“ prohlásila Alex.

„Já mám vystudovanou anglickou literaturu – miluji dlouhé příběhy,“ odpověděla paní Petersová.

Najednou se ale přestala tvářit tak přísně. Očima rejčila od Alex ke Connerovi a zpátky, skoro jako kdyby se jí nechtělo něčemu uvěřit. Jako by sama přišla na to, jak to doopravdy je, a nemohla se z toho vzpamatovat.

„Okamžik,“ zabručela. „Nemá to náhodou něco společného s pohádkovým světem?“

Oba sourozenci přesně ve stejné chvíli otevřeli ústa dokořán úžasem. Tohle bylo to poslední, co by od ní čekali. Měli pocit, jako by se ocitli ve filmu, kde se najednou přeskočila celá jedna scéna.

„Ehm... *správně*,“ potvrdil Conner. „Tak to nebylo tak těžký.“

Alex střelila po Connerovi zlým pohledem, přesvědčená, že jí něco zatajil.

„Connere, ty jsi paní Petersové vyprávěl o pohádkovém světě?“ zeptala se.

„Jasně že ne,“ ohradil se Conner. „To asi máma. Nějak musela vysvětlit, proč sem už nechodíme!“

Když se oba zase podívali na paní Petersovou, uviděli v její tváři výraz, jaký tam ještě nikdy nespatriili. Doširoka otevřené oči se jí třpytily a oběma rukama zakrývala široký úsměv. Vypadala jako rozčilená malá holčička.

„Propána,“ vydechla paní Petersová. „Po tolika letech vím, že to byla pravda... Ani netušíte, kolik času jsem strávila úvahami o tom, jestli to byl prostě sen, nebo halucinace, ale vy jste se tu objevili přesně jako tenkrát *ona*... a v šatech, jako byly ty *její*...“

Dvojčata nechápala vůbec nic.

„Co byla pravda?“ zeptal se Conner.

„O *kom* to mluvíte?“ naléhala Alex.

„Když jsem byla malá holčička, ležela jsem v nemocnici se

zápalem plic,“ vykládala. „Jednou pozdě večer, když měly sestry moc práce u jiných pacientů, se v mém pokoji objevila laskavá žena právě v takovýchhle šatech. Hladila mě po vlasech a celou noc mi četla pohádky, abych se cítila líp. Když odcházela, prosila jsem ji, aby mi řekla, kdo je. Odpověděla, že je Kmotříčka víla a že žije v pohádkovém světě.“

Sourozenci nevěřili vlastním uším. Paní Petersovou znali léta, až doteď ale netušili, že ví něco o Zemi příběhů.

„No jo, světy jsou malé,“ podotkl Conner.

„To byla naše babička,“ vysvětlila Alex. „Ona a ostatní víly cestovaly do tohoto světa a četly pohádky dětem, které to potřebovaly. Babička říkala, že pohádky dávají dětem naději.“

Paní Petersová usedla za katedru a přitiskla si ruku na srdce.

„A měla pravdu,“ přitakala. „Když jsem se uzdravila, celý zbytek dětství jsem hltala pohádky. Dokonce jsem se stala učitelkou, abych se o ně mohla podělit s ostatními.“

„Fakt, jo?“ vyjekl Conner. „Proto jsme museli psát ty úkoly o pohádkách, když jste nás učila! No to je *meta!*“

„Connere, já vážně nesnáším, když používáš tohle slovo,“ napomenula ho Alex.

„Já s panem Baileym souhlasím – *to je meta,*“ zasmála se paní Petersová. „Neumíte si ani představit, jak jsem ráda, že konečně znám pravdu. Vy jste celou tu dobu nežili v jiném státě, byli jste u babičky v pohádkové dimenzi! To vysvětluje ty vaše náhlé změny školy i to, proč o tom vaše matka vždycky mluvila tak neurčitě – a předpokládám, že to mělo co dělat i s tím, jak pan Bailey tak nečekaně opustil třídní výlet do Evropy.“

„Je to tak,“ kývl rozpačitě Conner. „Přece jenom nejsem mladistvý delikvent!“

„A co vaše babička, jak se má?“ zeptala se paní Petersová.

Tvářila se tak šťastně, že se dvojčatům ani nechtělo jí to říct.

„Babička bohužel umřela, asi před rokem,“ oznámila Alex.

„Jo, ale těsně předtím *zabila draka*,“ doplnil pyšně Conner. „Ale to je na dlouhý a ještě delší vypravování. Náš budoucí životopisec bude mít dost co dělat – a teď zrovna nemáme čas to vysvětlovat. Teď jsme sem přišli pro něco hrozně důležitýho.“

„Ano?“

„Pamatujete se, jak jste uložila všechny moje povídky do jedněch desek – že se mi budou hodit, až začnu psát přihlášky na vysokou? Nevíte, kde jsou?“ zeptal se.

„Vy nemáte vlastní kopie?“ podivila se.

„Ne, byly psané rukou,“ odpověděl Conner. „Už napsat originál byla pěkná dřina. Opisovat to ještě jednou, to by už moje ruka nevydržela.“

„Pane Bailey, jestli máte být spisovatelem, budete se muset naučit zajistit si svou práci –“

„No, to je mi teď už jasný taky,“ souhlasil Conner. „Podívejte, v pohádkovém světě se stala hrozná věc a my potřebujeme ty moje povídky, abychom ho zachránili.“

„Já chápu, že máte asi milion otázek, ale jak už Conner říkal, máme vážně velice málo času,“ dodala Alex. „Jestli o nich víte, prosím, poradte nám. Závisí na nás spousta lidí.“

Podle tónu hlasu a naléhavého pohledu v očích paní Petersová pochopila, že situace je hodně vážná, a tak se dál neptala.

„Máte štěstí,“ řekla. „Mám je u sebe.“

Vytáhla zpod stolu svou tašku a z ní velký rychlovač. Zalistovala jím a sourozenci viděli, že v něm jsou stovky studentských prací, matematických písemek, rozborů knih, dějepisných testů a výtvarných prací.

„Odcházím do důchodu a dnes jsem tu byla naposledy,“ vysvětlovala paní Petersová. „Vyklízela jsem stůl a našla jsem tohle. Je to moje letitá sbírka studentských prací, na které jsem byla

nejvíc pyšná. Kdykoli jsem zažila nějaký těžký den, zalistovala jsem jimi a ony mě inspirovaly k další vzdělávací práci.“

Dolistovala na konec vazače, otevřela ho a podala Connerovi hromádku papírů popsaných neúhledným rukopisem.

„Tady jsou vaše povídky, pane Bailey.“

Sourozenci si oddechli úlevou. Po dlouhém hledání je konečně mají! Conner se pokusil je od paní Petersové vzít, ale ona je nepustila.

„Dám vám je, jen když mi něco slíbíte,“ řekla.

„Udělá, co budete chtít,“ ujišťovala ji honem Alex.

Conner kývl. „Jo, jak říká ségra!“

Paní Petersová se mu podívala přímo do očí. „Slibte mi, že až tenhle znepokojivý úsek vašeho života skončí, vrátíte se do školy a budete dál psát,“ prohlásila.

Conner čekal něco horšího. „Jo, to slibuju,“ kývl.

„Dobře,“ přitakala. „Svět potřebuje spisovatele, jako jste vy, aby ho inspirovali, pane Bailey. Nepovažujte svoje nadání za samozřejmost a nepromrhejte ho.“

Paní Petersová pustila papíry z ruky a Conner konečně držel svoje povídky. Alex byla vděčná za to, že to šlo tak hladce – byla připravená paní Petersovou znehybnit kouzlem, kdyby nebyla jiná možnost.

„Jsem rád, že jsem se do těch desek dostal,“ podotkl Conner.

„Nikdy jsem si nemyslela, že to řeknu, pane Bailey, ale jestli jsem měla nějakého nejoblíbenějšího studenta, byl byste to asi vy,“ přiznala.

„*Já?*“ užasl Conner. „Ale... ale... *proč?*“

„Ano, *proč?*“ vyhrkla i Alex dřív, než se zarazila.

„Nic proti vám, slečno Baileyová, ale až budu stará a moje vzpomínky zeslábnou, nebudu si pamatovat ty studenty, kteří měli nejlepší známky nebo nejméně absencí,“ vysvětlovala paní Petersová.

„Budu si pamatovat ty, kteří udělali největší pokrok, a váš bratr ušel velký kus cesty od té doby, co mi usínal při hodinách.“

„Neřekl bych, že větší než ostatní,“ namítl Conner.

„To je tím, že nikdo nemá tu výhodu, aby se na sebe mohl podívat očima někoho jiného,“ vysvětlila paní Petersová. „Viděla jsem, jak těžce jste se vyrovnával s otcovou smrtí – ale nedovolil jste si to dlouho. Místo abyste se topil v žalu, bránil jste se smyslem pro humor. Zanedlouho jsem vás musela neustále napomínat kvůli šaškování ve třídě. Následující rok, když jsem se stala ředitelkou, jsem začala mít dojem, že za tím vtípem je i pozoruhodný talent. Nechala jsem si od vaší učitelky poslat ukázkou vašeho tvůrčího psaní a ukázalo se, že jsem to odhadla správně. Vy jste se rozhodl využít tragédii k růstu – a to dokáže jen opravdu silná osobnost.“

Alex se na bratra pyšně usmála. Conner temně zrudl – komplimenty uměl přijímat asi tak dobře jako paní Petersová.

„Fakt, jo?“ zeptal se. „No to asi musím být lepší, než jsem myslel.“

„Byl byste překvapený,“ usmála se paní Petersová. „Z vašeho psaní jsem se dozvěděla hodně i o vás, možná víc, než jste zamýšlel. Je možné, že až se na povídky teď znovu podíváte, něco se o sobě naučíte i vy sám.“

To Connera trochu znervóznilo – kolik toho na sebe prozradil? Když psal, soustředil se jenom na to, aby vypravoval dobrý příběh; nikdy ho nenapadlo, že po sobě mezi řádky nechává otisky prstů. Najednou měl pocit, jako by byl ve sprše a zapomněl zamknout koupelnu.

„Děkuju, paní učitelko,“ řekl. „Jestli vám to k něčemu bude, tak já jsem vás měl taky vždycky rád. Nebýt vás, nikdy by mě nezačalo bavit psaní.“

Paní Petersová byla velice ráda, že na sourozence Baileyovy narazila. Vědomí, že pomohla oběma dvojčatům stát se těmi skvělými a zodpovědnými mladými lidmi, jaké tu teď viděla, byl ten

nejhezčí dar na rozloučenou, jaký mohla dostat. Zastrčila šanon zpátky do tašky a podívala se na hodiny. Nepotěšilo ji, když viděla, že nová učitelka je kýčovitě vyzdobila do podoby slunce.

„Ono už je po půlnoci,“ podotkla. „Jsem úplně vyčerpaná. Omluvte mě, už pojedou –“

Znova se zvedl vítr, blýsklo se a dvojčata zmizela. Paní Petersová se musela smát, protože se tím potvrdilo něco, čemu věřila celým srdcem.

„Studenti,“ řekla nahlas. „Přicházejí a odcházejí neuvěřitelně rychle.“

KAPITOLA PRVNÍ

MASKOVANÉ IMPÉRIUM

Ve vzduchu bylo tolik kouře, že skoro nebylo vidět nebe. Kdykoli ho vymetl silný vítr, rychle ho nahradil nový, z dalšího vypleněného městečka nebo lesního požáru. Během dne vypadalo slunce jako slabá lucerna zářící přes hnědé prostěradlo. Zahlédnout v noci hvězdu začalo být tak vzácné jako zahlédnout meteor.

Pohádkový svět zažil v poslední době mnoho zlého, ale takovéhle to ještě nebylo. Poprvé v historii se zdálo, že *navždycky šťastný konec* už nikdy znova nenastane.

Během jedné jediné noci napadla Zlá západní čarodějnice a její armáda Mžikalů Krásné království a Území trotů. Svě

létající opice vyslala terorizovat Říši elfů a Rohové království. Srdcová královna poslala své vojáky-karty do Středového království a pak dál do Východního. Piráti kapitána Háka otrávil Zátokou mořských panen, takže mořské panny musely uprchnout dál do oceánu. *Lebka a hnáty*, létající koráb kapitána Háka, zaútočil na Říši víl. Když byl palác v troskách, vrhl se kapitán na Severní království.

Vojáci a obyvatelé všech království, kteří se předtím spojili a zahnali Grande Armée, neměli proti těmhle útočníkům šanci. Jejich domovy a městečka vyplenili a vypálili do základů. Statky a stáje přepadli, dobytek a koně ukradli.

Pokud šlo o víly, předpokládalo se, že jsou buď všechny mrtvé, nebo se skrývají. Králové a královny přišli o trůny a jejich domovy byly v rozvalinách. Lesy postupně hořely jeden po druhém, zvířatům a prchajícím lidem zbývalo stále méně míst, kde by se ukryli.

Včerejší království, říše a území přestala existovat. Celý pohádkový svět se stal jedním velkým impériem, kterému vládl neblaze proslulý Maskovaný muž a jeho nová Literární armáda.

Civilisty – elfy, trolly, skřety i lidi z celého pohádkového světa – nahnali do Severního království a vecpali do Labutího jezera, hned vedle těžce poškozeného Severního paláce. Literární armáda jezero vysušila, takže z hlubokého blátivého kráteru vzniklo perfektní vězení. Než bylo jezero plné, slunce už začínalo zapadat. Literární vojáci ukázali svým zajatcům na velký balkon paláce.

Otevřely se dveře a objevil se Maskovaný muž. Celou tvář mu zakrývala maska z diamantů a rubínů, ve které byly jen dvě štěrbiny pro oči. Místo otrhaných cárů na sobě měl dobře ušitý oblek a dlouhý černý plášť s vysokým límcem, který se mu zlověstně tyčil až nad hlavu.

Maskovaný muž konečně vypadal jako ten zlověstný vládce, kterým se vždycky chtěl stát.

Jeho příchod přivítalo bouřlivé bučení a syčení, které se ještě vystupňovalo s příchodem Srdcové královny, Zlé západní čarodějnice a kapitána Háka. Maskovaný muž zvedl před sebe ruce v takové póze, jako kdyby mu aplaudovali.

„No tak, no tak,“ prohlásil. „Takhle vítáte svého nového *císaře*?“

To se jeho uvězněným posluchačům líbilo ještě méně. Mnoho z nich si poschovávalo po kapsách a v rukávech jídlo, než je vyhnali z domova, a teď měli takový vztek, že jím začali radši házet, než by si ho schovali. Samozvaného císaře zasáhla kanonáda rajčat, švestek a salátů.

Civilisté hýkali smíchy. Dokonce i Zlá západní čarodějnice se té trapné scéně zachechtala. Ale Maskovaný muž nehodlal připustit, aby jeho vláda začala posměchem.

„TICHO, NEBO VÁS VŠECHNY ZABIJU!“ zařval.

Jídlo přestalo létat a ve vysušeném jezeře zavládlo napjaté mlčení. Zničil už jejich vesnice a domovy; nedalo se spoléhat na to, že nezajde ještě dál, jen aby si získal úctu. Okřídlená opice donesla Maskovanému muži hadr a on si otřel šaty.

„Od tohoto dne už nebudete *občané* svých ubohých království, ale *majetek* tohoto impéria,“ oznámil. „Ještě jednou se ke mně zachováte neuctivě a já s vámi rozhodně nebudu zacházet tak milosrdně jako vaše slabošské královny a králové. Každý, kdo se mi postaví, nejen že přijde o život sám, ale nejdřív se bude muset dívat, jak umírají všichni členové jeho rodiny!“

Děti se rozplakaly a rodiče si je k sobě pevněji přitiskli. Zdálo se, že to nejhorší je teprve čeká.

„Přivedl jsem vás sem, abyste byli svědky zrození nové éry,“ hlásal Maskovaný muž. „Ale než dospějeme k nové budoucnosti, musíme zničit minulost – a její *vůdci* nejsou výjimka!“

Ukázal na velké dřevené pódium pod balkonem, na trávníku mezi palácem a vysušeným jezerem. Vystoupil na něj hodně vysoký muž v černém plášti a položil doprostřed velký dřevěný špalek.

Za palácem se objevil tucet létajících opic, které táhly vůz. Ten vezl všechny bývalé krále a královny pohádkového světa: Popelku, krále Kristiána, Šípkovou Růženku, krále Kryštofa, Sněhurku, krále Kornela, Trollbellu, císařovnu Elvinu, Lociku, sira Williama, a dokonce i malé princezny Jiskru a Naději. Všichni byli spoutaní a ústa a oči měli omotané pruhy bílé látky.

Vysoký muž na plošině vytáhl zpod pláště velkou stříbrnou sekeru. Civilisté se rozkřičeli hrůzou, když si uvědomili, o co tu jde – *Maskovaný muž hodlá nechat královské rodiny popravit!*

Králové a královny sice nic neviděli, ale podle volání vyděšeného davu pochopili, co se děje. Mžíkalové vytáhli zajatce z vozu, vystrkali je po schodech na pódium a pak se kolem rozestavěli na stráž. Kat v plášti si ostřil sekeru a čekal na rozkaz.

„Nejdřív muže, pak ženy a nakonec *děti*,“ rozkazoval Maskovaný muž. „*Výsosti*, buďte prosím tak laskavá...“

Srdcová královna přistoupila ke kraji balkonu. S vykulenýma očima a prohnáním úsměvem si prohlížela vyděšené krále a královny jako lákavý moučník.

„VŠEEEM HLAAAVYYYY DOOOLŮŮŮ!“ zařvala.

Jezero zaburácelo protesty. Ženy zoufale prosily, aby popravy zastavili, muži křičeli na Maskovaného muže sprosté nadávky za to, že je tak krutý. Vyděšené královské rodiny se v rohu pódia tiskly k sobě a chvěly se.

Popravčí si jako prvního vybral krále Kristiána a odvedl ho ke špalku. Popelka a princezna Naděje se i přes roubíky rozkřičely, když si uvědomily, že už vedle nich nestojí.

Popravčí donutil krále pokleknout a položit hlavu na špalek.

Přidržel mu sekeru nad zátylkem, zvedl ji a začal se cvičně rozmachovat. S každým rozmáchnutím civilisté vyjekli, protože se báli nejhorsího. Prosby a křik bezmocných přihlížejících se znásobily; odsouzcenci věděli, že je to otázka několika vteřin a král přijde o hlavu.

Kat konečně udeřil – ale otočil přitom celým tělem tak, že sekyra prořala pódium, a ne královu šiji. Celá podlaha se najednou propadla, takže jak kat, tak všichni králové a královny se sesypaly skrz ni dolů a zmizeli. Bylo to tak nečekané, že panikařící dav ztichl – tohle v plánu být nemohlo.

„CO SE TO STALO?“ zařval Maskovaný muž z balkonu. „VYTÁHNĚTE JE ODTAMTUD!“

Právě když se Mžikalové vydali prozkoumat pódium, vyrazili zpod něj tři velcí koně! Kašička, Řemen a Ovsík byli celou tu dobu pod pódium. Teď táhli vůz a v něm všechny královské rodiny i s popravčím. *Celé to pódium bylo velké propadlo!*

„NEEE!“ zařval Maskovaný muž a vyklonil se z balkonu co nejdál, aby lépe viděl.

Ke své hrůze spatřil na Kašičce Mášenku a na Řemenovi Jacka. Oba hnali koně i vůz do lesů za palácem a cestou sráželi mžikalové vojáky po desítkách. *Poprava se přímo před očima Maskovaného muže změnila v záchrannou misi!*

Mášenka se otočila po zachráněných králích a královnách. „Jste všichni v pořádku?“

Zajatci jen sténali. Měli pořád ještě roubíky a zavázané oči a netušili, co se děje. Popravčí shodil plášť – *ukázalo se, že to od začátku byl Plechový dřevorubec.*

„Nebojte, Výsosti,“ prohlásil. „Tohle je záchranná akce!“

Pak jim sekerou přetál pouta.

„Ještě z toho nejsme venku,“ varoval Jack. „Držte se všichni co nejniž! Tohle bude divoká jízda!“

Zajatí elfové, trollové, skřeti a lidé začali jásat a objímat se radostí, že jejich vládci prchají. Maskovaný muž zuřil tak, že mu div nešlehaly z úst plameny. To málo, co bylo kolem očí vidět z jeho kůže, zrudlo jako ty rubíny v masce.

„ZA NIMI! VŠICHNI!“ přikázal Literární armádě. „AŤ VÁM NEUTEČOU!“

Prchající záchrannou výpravu pronásledovaly lesem zástupy Mžikalů a karet na koních. Na zakouřeném nebi je sledovalo hejno létajících opic. Když si králové a královny sundali pásky z očí a rozhlédli se, zdálo se jim, že útek je beznadějný – jejich vůz neměl proti blížící se Literární armádě šanci. Naštěstí Jack a Mášenka měli ještě pár kamarádů a ti kamarádi měli v rukávu pár triků.

Mžikalové a karty nabírali rychlost a stále víc se blížili. Mášenka kývla na Jacka a ten hvízdal. Najednou se objevili sir Grant a sir Lampton a s nimi desítky mužů na koních. Seřadili se kolem vozu do ochranného kruhu a sráželi blížící se Literární vojáky k zemi.

„Sire Lamptone, jsi to ty?“ zavolala Popelka.

„Zdravím, Veličenstvo,“ odpověděl. „Raději bych se s Tvou Výsostí setkal za lepších okolností, ale moc mě těší, že jsi živá!“

Muži sira Granta a sira Lamptona nebyli sami – na koních s nimi seděli i Ztracení chlapi z Nezemě. Když byli dost blízko, přeskočili Kecka, Zoubek, Kudrnka a Dvojčáci z koní do vozu. Vytáhli z kapsy praky a začali po Mžikalech a kartách pálit kamením, trefovali je do tváře a shazovali z koní.

„To je legrace,“ pochvaloval si Kecka.

„Uděláme z toho hru,“ navrhl Kudrnka.

„Deset bodů za ty velký hranatý a pět za ty zlatý,“ rozhodl Zoubek.

„Domluveno!“ souhlasili Dvojčáci.

Mžikalové a karty padali z koní a Ztraceňáci se tomu smáli tak, že jim po růžových tvářích tekly slzy. Takhle se nebavili, co opustili Nezemi.

Díky Ztraceňákům a mužům sira Granta a sira Lamptona se počet literárních vojáků pronásledujících vůz znatelně zmenšil. Ale pořád ještě zbývalo dost Mžikalů a karet, aby jim to dělalo starost. Naštěstí už se blížili k další fázi plánu.

Jak se řítili hloub do lesa, Mášenka si všimla šípu zaraženého do stromu – to bylo znamení!

„Jacku, vidím šíp!“ zavolala. „Už jsme skoro u zbojníků!“

Kašička, Řemen a Ovsík už začínali být unavení a zpomalovali, takže Jackovi se dost ulevilo. Hvízdal do korun stromů, jak nejhlasitěji mohl.

„BYLO TO HVÍZDNUTÍ, NA KTERÉ ČEKÁME, NEBO MĚ KLAMOU UŠÍ?“ zahulákal bouřlivě kdosi shora.

Jack protočil oči a hvízdal podruhé.

„JE TO TADY ZASE! NÁŠ ČAS NASTAL, ZBOJNÍCI! DO ÚTOKU!“

Robin Hood a jeho zbojníci sjeli z korun po provazech jako opice po liáně. Malý John, Alan z Údolí a Will Šarlat narazili do Mžikalů a karet. Srazili je k zemi a sebrali jim koně. Robin Hood prosvištěl vzduchem a přistál na královském voze. Smekl a uklonil se královnám.

„NIČEHO SE NEOBÁVEJTE, DÁMY, NEBOŤ PRAVÝ HRDINA UŽ JE TU!“ prohlásil. Na všechny významně mrkl a Locice políbil ruku, z čehož sir William nebyl právě nadšený.

„*Propána, já toho chlapa nesnáším,*“ pošeptal Jack Mášence.

Robin Hood sáhl po luku a po toulci s šípy, které měl na zádech, a začal spolu se Ztraceňáky sestřelovat Mžikalů a karty z koní. Po několika úspěšných zásazích začal být Král zbojníků nafoukaný a zaujímal při střelbě nemožně pózy, aby se před královnami předvedl.

„NIČEHO SE NEBOJTE, ZTRACENÍ CHLAPCI,“ prohlásil a pocuchal Zoubkovi vlasy. „BITVA JE ZÁLEŽITOST MUŽŮ.“

Zoubek šlehl prakem Robina přes zadek, takže zbojník zakvičel jako raněné prase.

„Zoubku, to si schovej na nepřítele!“ napomenula ho Mášenka.

„Pardon, ujela mi ruka,“ šklebil se Zoubek.

Tou dobou byli už všichni Mžíkalové a karty buď sražení k zemi, nebo ustoupili k Severnímu paláci. Pronásledování však ještě nebylo u konce. Lesem se rozlehly pronikavé skřeky a shora se na prchající vrhly létající opice.

Jack znova hvízdal. „Petře, je řada na tobě!“ křikl.

Petr Pan jako raketa vyletěl zpod kočáru, kde se skrýval. Stalo se to tak rychle, že se královské rodiny vyděsily. Chlapec, který nikdy nechtěl vyrůst, podal Malému Johnovi a Alanovi z Údolí dva vaky s rachejtlemi a Willu Šarlatovi zápalky. Zbojníci postupně rachejtle házeli Willovi, ten je zapaloval a od něj je rychle přebíral Petr Pan. Vyletěl nad koruny stromů a rachejtlemi začal po opicích pálit.

Exploze opice šokovaly a vyvedly z míry tak, že se třepetavě snesly k zemi. Petr a zbojníci pokračovali v petardovém bombardování, dokud opice nedostali ze vzduchu všechny.

„TUMÁTE, vy přerostlí netopejři!“ chechtal se Petr.

Trollbella nespouštěla z Petra Pana oči. Srdce jí bušilo tak rychle, že kdyby mělo křídla, vyneslo by ji za ním.

„No to je, jako kdyby mi usekli hlavu a dostala jsem se do nebe,“ hlesla. „On je úplně jako Máselníček – jenomže *lítá a třpytí se! Netušila jsem, že může existovat tak úžasný kluk!* Ale dost, Trollbello! Vzpamatuj se! Slíbila sis přece, že se znova nezamiluješ, dokud nebude svět v lepším stavu!“

Přesto se ale trotská královna pokusila zachytit stopy vílího prachu, který po Petrovi zůstal ve vzduchu, když vyletěl zpod vozu.

Konečně se královské rodiny a jejich zachránci zbavili pronásledovatelů z Literární armády a mohli si trochu vydechnout. Mášenka a Jack se chopili otěží svých koní a stočili je ostře doleva. Vůz zamířil přímo do Trpasličích lesů.

„Kam jedeme?“ zeptala se Sněhurka.

„Někam, kde nás Maskovaný muž a jeho armáda nikdy nenajdou,“ odpověděla Mášenka.

„Ale teď prosím buďte všichni co nejvíc zticha,“ velel Jack. „Čím méně hluku naděláme, tím líp.“

Královské rodiny poslechly. Celá záchranná výprava po zbytek dne postupovala hloub a hloub do Trpasličích lesů. Králové a královny se nervózně rozhlíželi mezi hustými stromy, protože většina z nich nikdy v těchto místech nebyla. Pořád čekali, odkud se vynoří něco děsivého, ale les proslulý tím, že se v něm vyskytují nejnebezpečnější tvorové a zločinci pohádkového světa, se zdál být v podstatě prázdný.

Těsně před soumrakem dorazili do kopců. Mášenka zastavila průvod před velikým balvanem zapadlým do svahu. Přikryla si ústa a nastavila dlaně do podivného tvaru.

„*Kuu-CHUU, kuu-CHUU!*“ zavolala.

Volání se rozlehlo po lese. Všichni mlčky, s úzkostí čekali. Vzápětí se někde za balvanem slabě ozvalo jiné volání.

„*Kuu-kuu-CHA, kuu-kuu-CHA.*“

Kámen se pomalu odvalil pod tlapami dvou obřích černých medvědů a za ním se ukázal skrytý tunel do nitra kopce. Krále pohled na medvědy vyděsil, až se k sobě přitiskli.

„*Nebojte, jsou na naší straně,*“ uklidňovala je šeptem Mášenka. „*A jestli má někdo důvod mít výhrady k medvědům, jsem to já.*“

Vůz vjel do tunelu a muži na koních ho následovali. Jakmile byla celá výprava uvnitř, medvědi přivalili balvan zpátky a vchod

zase schovali. Skupina pokračovala tunelem několik desítek metrů a nakonec vjela do obří prostory dolu.

Zem tu byla pokrytá stopami kol, které pokračovaly do dalších prostor. Stalaktity nahoře pokrývaly tisíce světlušek, takže ozařovaly temnou jeskyni jako lustry. Přes stalagmity byly přehozené desítky prostěradel a dek, aby vznikly improvizované stany.

Královské rodiny s překvapením zjistily, že se ocitly mezi stovkami dalších uprchlíků. Po celém dole tábořily rodiny lidí, elfů, trollů a skřetů. Bylo tu také několik velkých skupin zvířat: lišky, vlci, jezevci, medvědi a nejrůznější druhy ptáků. Dokonce i zvířata hledala v těchhle časech úkryt – to vysvětlovalo, proč byl les tak prázdný.

Mezi skrývajícími se bylo vidět i pár známých tváří. Hagetta a mnich Tuck spolu vařili nějaké jídlo ve velkém kotli. Potulný kramář, stařík, který kdysi prodal Jackovi fazole, z nichž vyrostl ten neblaze proslulý fazolový stonek, se opíral o stalagmit a přepočítával sbírku kuřecích pařátků, které měl v malém pytli.

Královna Červená Karkulka seděla mlčky sama v zadní části jeskyně. Kousek od ní její babička a malá stařenka z hostince Holínka pletly deky na další stany. Drobek, ten Ztracený chlapec, z kterého se po elixíru mládí stalo miminko, spal v dětském košíku poblíž. S ním se tam stočil i Fňukal, mladý létající opičák. Babička špatně viděla, a tak ho považovala prostě za hodně chlupaté mimino.

Monštek a Lester, domácí mazlíčci náročných žen, tady dole uzavřeli pevné kamarádství. I oni spali spolu a střídavě jeden druhého používali jako polštář.

Havran Robins a jeho otec seděli ve skupince s ostatními ze své vesnice. Když Havran viděl krále a královny, zalomcovaly jim nesnesitelné výčitky svědomí za to, že před rokem jeho vinou málem přišli o život. Na něco se vymluvil a šel se projít do tunelů – chtěl být sám.

Příjezd výpravy způsobil poprask. Všichni byli tak rádi, že královské rodiny jsou naživu, až jeskyně celá drnčela dojatým jásotem. Uprchlíci obklopili vůz a vítali své vládce do jediného útočiště, které v pohádkovém světě ještě zbylo.

„Díky nebesům, že jste v pořádku!“ prohlásila Hagetta.

„Naše modlitby byly vyslyšeny,“ přidal se mnich Tuck.

Jack sklouzl z Řemena a pak opatrně pomohl Mášence z Kašičky – bylo to čím dál obtížnější, protože břicho jí rostlo každým dnem. Byla už otázka nedlouhého času, než své dítě přivítají na svět; jen si přáli, aby ten svět byl lepší.

Robin Hood a zbojníci dychtivě pomáhali z vozu královnám a líbali jim ruce, což dost dráždilo jejich manžely.

„Kde to jsme?“ zeptala se Sněhurka.

„V opuštěném permonickém dole v Západních kopcích Trpasličích lesů,“ vysvětlovala Mášenka. „Není to takový přepych, na jaký jste zvyklí, ale budeme tady v bezpečí. Moc málo lidí ví, že existuje, a je to celé kilometry od těch částí lesa, které vypalují.“

„Původně jsme se schovávali v malé jeskyni v Severním pohorří, ale jak vidíte, rozrostli jsme se,“ dodal Jack.

„A odkud všichni tihle lidé a tvorové jsou?“ zajímal se král Kryštof.

„Z různých království,“ odpověděla Mášenka. „Je to ta hrstka, které se povedlo uniknout armádě Maskovaného muže. Stejně jako vy přišli o všechno, co měli.“

Králové a královny soucítili s lidmi kolem sebe, ale zjevně se jim moc nechtělo sdílet jeskyni s tvory z lesa.

„Ujišťuju vás, že všichni a všechno v téhle jeskyni je bezpečné,“ uklidnil je sir Lampton. „Stojíme proti stejnému nepříteli a musíme zůstat jednotní, jestli chceme získat zpátky svůj svět.“

Členové královských rodin se po sobě podívali a kývli.

„My nic namítat nebudeme,“ odpověděla za všechny císařovna Elvina. „Musíme zapomenout na své rozpory z minulosti, jinak nemáme žádnou naději do budoucna.“

Elfové byli v minulosti ostatními královstvími často odstrkovaní, a tak byla císařovna slova výmluvná. Už toho ztratili tolik; ztratit *jednotu* si už nemůžou dovolit.

„Kde jsou víly?“ zeptala se Locika.

„Doufáme, že se skrývají,“ odpověděla Mášenka.

„A je to pravda, že Rada víl zkameněla?“ chtěla vědět Trollbella.

„To nevíme,“ odpověděl s dlouhým povzdechem Jack. „Krátce nato, co byla království napadena, se Alex s Connerem vydali do Říše víl najít Radu a přivést pomoc, ale nevrátili se.“

Všichni přítomní klopli oči k zemi, pohled měli ustaraný a srdce těžké. Jak dokážou porazit Maskovaného muže a jeho Literární armádu bez Rady víl a dvojčat Baileyových? Budoucnost vypadala teď ještě černěji než předtím.

„Alex měla pravdu,“ ozvala se Popelka. „Rada víl ji měla poslouchat. Kdyby pronásledovali Maskovaného muže, jak to po nich žádala, nic z tohohle by se nestalo.“

„A co Kvido a ta bestie, co ho odvedla?“ zeptal se král Kornel. „Vystopoval je někdo?“

Všechny oči se obrátily ke Karkulce, ale královna mlčela. Nedokázala o tom ani mluvit.

„Karkulka a Ztracenaři ho našli v Morinině chalupě,“ odpověděla místo ní Mášenka. „Čarodějnice ho uvěznila v kouzelném zrcadle. Našli taky ty ztracené děti z Rohového a Krásného království – jsou pod vlivem nějakého kouzla, které jim odčerpává mládí.“

V poslední době se toho stalo tolik, že králové na ztracené děti skoro zapomněli.

„Nemůžeme je taky nějak zachránit?“ ozvala se Locika.

„Ty děti jsou prokleté velice temnou magií,“ vysvětlila Hagetta. „Kdybychom je přemístili z těch postelí, jejich životní síla by se mohla ztratit docela.“

„Ale co Kvido?“ ptal se zase král Kornel. „Jak ho z toho zrcadla dostaneme?“

„To nejde,“ odpověděla nešťastně Karkulka. „Když je člověk jednou uvězněn v kouzelném zrcadle, je skoro nemožné ho vysvobodit. Zaklít někoho do zrcadla, na to je potřeba mocná magie, ale ještě mocnější je potřeba na to, dostat ho ven.“

„Má pravdu,“ potvrdila Sněhurka. „Moje nevlastní matka se celý život pokoušela osvobodit toho muže ze svého zrcadla. Nakonec to dokázala až pomocí *Kouzla splněných přání*.“

Bratrů Krásným se tomu nechtělo věřit, ale před pravdou se uniknout nedalo. Světlo na konci tunelu prostě vidět nebylo – pro *žádnou* z jejich obav.

„Když víme, kde jsou, už se aspoň nepohřešuj,“ řekla Popelka. „Musíme hledat útěchu, kde se dá, jinak se ustaráme. Když pánbůh dá, budou děti a Kvido jedna z mnoha věcí, které v příštích měsících zachráníme.“

„Ano, ale jak chceš něco zachraňovat?“ namítl sir William. „Byli jsme někdy tváří v tvář hrozbě v takové nevýhodě?“

Opravdu to vypadalo, že za každou otázkou následuje jen další strašná zpráva, a tak všichni zmlkli. Nikomu se nechtělo uznat porážku, ale ta špetka naděje, která jim v srdci ještě zbyla, rychle mizela. Jestli se rychle něco nestane, bude pohádkový svět, jak ho znali, navždy mrtvý.

Napjaté ticho porušil až Potulný kramář, který se zřejmě až doteď kousal do jazyka.

„Ehm, ehm,“ odkašlal si.

Všichni uprchlíci otráveně protočili oči. Vypadalo to, že Kramář

mezi nimi příliš oblíbený není. Když ho nikdo nevyzval, aby mluvil, zkusil to znovu.

„Ehm-EHM!“ zakašlal ještě hlasitěji.

Hagetta byla jediná, kdo s ním měl dost trpělivosti. „No co je, starouši?“ zeptala se.

„Můžu mít návrh?“ zeptal se Kramář.

Na to se okamžitě sborově ozvalo hlasité vzdychání. Kdykoli Kramář otevřel pusou, jen jim cpal do hlavy nesmysly. Ale Jack chtěl být ke starci fér, proto dav zdviženýma rukama utišil.

„Jestli nikdo jiný nic navrhnout nechce, nevidím důvod, proč si neposlechnout jeho.“

Karkulka dramaticky zakvílela. „Zacpěte si všichni uši,“ vyzvala je. „Slyšela jsem, že v uzavřených prostorách je bláznění nakažlivé.“

Kramář se ale nenechal odradit nevrlym přijetím, kterého se mu dostalo, a došel doprostřed jeskyně, aby ho všichni viděli.

„Možná se všichni díváme na tu situaci ze špatné perspektivy,“ řekl. „V tak těžkých časech, jako jsou dnešní, bude lepší se nemučit dalšími otázkami, na které neznáme odpověď – a *zeptat se kamenů!*“

Řekl to tak, jako by všichni ostatní měli vědět, o čem mluví.

„ZEPTAT SE KAMENŮ?“ opakoval Robin Hood. „ZBOJNÍCI, TOMU ŘÍKÁM *KAMENÁK!*“

Hýkavě se zasmál vlastnímu vtipu, ale nikdo se nepřidal. Kramář se zjevně zlobil, že musí něco vysvětlovat.

„Ne jen tak nějakých kamenů,“ řekl. „V mém vlastnictví se nacházejí *drahocenné kameny předtuchy*, které jsou přímo spojené s *vůli osudu!*“

Sáhl po kamenech, ale za pasem je neměl. Začal se točit dokoła a rozhlížet se po zemi, jestli mu neupadly.

„Kde jsou mé drahocenné kameny?“ zlobil se. „Viděl je někdo? Byly ve váčku ze skuncí kůže.“

Všech pět Ztraceňáků zrudlo.

„Ajaj,“ oval se Zoubek. „My jsme je možná použili při tom zachraňování.“

„Cože!“ zařval Kramář. „Ty kameny jsou tisíce let staré! Jsou určené k předpovídání budoucnosti, ne ke strílení prakem!“

„Pardon, my jsme nechtěli!“ řekl Zoubek.

„Nám nepřipadaly nijak zvláštní,“ přidal se Kudrnka.

„Nemáš je nechávat jen tak válet,“ řekl Kecka.

„Jo! Jsou tady děti!“ dorazili to Dvojčáci.

Kramář usedl na zem a chytil se za hlavu. „A jak mám teď předpovědět vůli osudu?“ zeptal se.

Ztraceňáci si prohrabali kapsy.

„Šlo by to s kuličkama?“ zeptal se Kecka.

Kramář si ztěžka povzdchl. „No dobře – dej je sem.“

Kecka vysypal do Kramářových třesoucích se dlaní malý sáček barevných kuliček. Kramář zavřel oči, chvílku mnul kuličky v dlaních a mumlal něco nesrozumitelného. Nakonec je hodil před sebe na zem a pečlivě se díval, jak se kutálejí a narážejí do sebe.

„Zajímavé,“ opakoval přitom. „Velice zajímavé.“

Chvilku mručel a pokašlával, jako kdyby kuličky mluvily řečí, které rozumí jen on sám. Bylo to složitější, než uprchlíci čekali, ale zvědavost byla nakonec silnější. Postupně se sestoupili do kruhu kolem něj.

„Co ty kuličky říkají?“ zeptal se Jack.

„Nemluv nesmysly – kuličky neříkají nic! Jen se pohybují tak, jak jim velí osud,“ ohradil se Kramář. „Vidíte tuhle šedou? Je matná, nehezká a uvízla v hlíně – *to musíme být my!* A tady ta modrá a růžová, jak se pohybují společně pryč od té šedé – *to jsou určitě dvojčata!* Nebojte se, Baileyovi žijí!“

Několik uprchlíků zajásalo – ale rychle toho zase nechali,

když jim došlo, že ta dobrá zpráva přišla od bláznivého staříka, který si povídá s kuličkami.

„Ale kde jsou?“ zeptal se Jack.

„Teď už jsou daleko od nás, nejspíš v Mimosvětě – ale počkat!“

Všichni se naklonili trochu blíž. Možná to bylo bláznivé, ale rozhodně to byla ta nejzábnější věc, kterou za několik týdnů viděli.

„Viděli jste, jak se modrá a růžová dokutálely ke stříbrné, žluté, fialové a červené? *A teď koukejte* – růžová a modrá se kutálejí zpátky k šedé a stříbrná, žlutá, fialová a červená s nimi! *Po-dívejte, všechny ty kuličky vyrazily tu šedou z hlíny! No to je ZÁ-ZRAK!*“

Kramář vyskočil a radostně zamával rukama nad hlavou. Uprchlíci jako na jehlách čekali, až jim proroctví vyloží. I kdyby to nebyla tak dobrá zpráva, jak to vypadalo, Kramářovo nadšení bylo nakažlivé – jen doufali, že to není spíš to *bláznění*, o kterém mluvila Karkulka.

„A co to všechno znamená?“ chtěl vědět Jack.

„Znamená to, že dvojčata budou muset putovat do vzdálených míst, ale přivedou pomoc a zachrání náš svět!“ prohlásil Kramář.

„Ale to se stane tehdy a jen tehdy, když...“

„Ano?“

„*Dojde ke srážce světů*,“ dořekl Kramář s rozhodným výrazem ve vykulených očích.

Nikdo netušil, o čem stařec mluví, ale všichni tak zoufale potřebovali slyšet něco pozitivního, že to vzali jako dobré znamení. Karkulka ovšem tak nadšená nebyla.

„Já vidím jen staříka, co nemá všech pět pohromadě,“ ušklíbla se.

I ostatní uprchlíci pomalu přicházeli k rozumu. Sice to byly lepší zprávy, než jaké v poslední době slychali, to ale ještě neznamenalo, že to je pravda.

„Já s tím starcem souhlasím,“ prohlásila Mášenka. „Nezáleží na tom, co říkají nebo neříkají kuličky – dvojčata nás ještě nikdy nezklamala. Že jsme od nich nedostali žádnou zprávu ještě neznamená, že je máme odepsat. Musíme věřit, že se vrátí a přivedou pomoc.“

„Ale co budeme dělat do té doby?“ chtěla vědět Karkulka.

„Čekat,“ odpověděla Mášenka. „Nic jiného se dělat nedá.“

KAPITOLA DRUHÁ

DOMÁCÍ VĚZENÍ

Alex s Connerem zmizeli ze své bývalé třídy a našli si v ne-dalekém parku místo, kde by si mohli odpočinout a roz-myslet si další fázi plánu. Do úsvitu zbývala asi hodina a nebe s každou minutou světlalo. Všude byl takový klid a ticho, že bylo obtížné si představit chaos vládnucí v pohádkovém světě a hrůzy, které možná teď jejich přátelé musejí snášet.

Čím víc se blížilo k ránu, tím víc se objevovalo lidí spěchajících časně do práce. Alex to viděla všechno už mockrát, ale stejně se zaradovala z každého projíždějícího auta. Už to bylo velmi dávno, co byla v Mimosvětě, a teprve teď si uvědomila, jak moc se jí stýskalo.

„Je to příjemné, vidět, jak málo se tady změnilo,“ podotkla. „V pohádkovém světě se toho děje tolik, že jsem neměla ani čas si trochu vydechnout.“

Conner poslouchal jen napůl. Listoval stránkami svých povídek a na zemi je trídil na čtyři hromádky.

„Fajn, jsou tady všechny,“ pochvaloval si. „Pravanta, Královna galaxie, Suprozenci a Vzducholodníková dobrodružství. V těch povídkách jsou postavy, co nám můžou pomoci! Pomocí elixíru se do nich dostaneme, najdeme hrdiny a vezmeme je s sebou do pohádkového světa, aby nám pomohli bojovat proti strýcově armádě.“

Alex s bratrovým plánem souhlasila jen proto, že moc jiných možností neměli. Ale čím blíž byli k jeho uskutečnění, tím víc o něm pochybovala. Jedna věc byla cestovat do děl klasické literatury, ale úplně něco jiného bylo vrhnout se do povídek, které napsal její bratr.

„Ty tvoje povídky vypadají složitěji, než jsem čekala,“ podotkla. „Myslela jsem, že píšeš jenom o zážitcích z pohádkového světa a měníš jména.“

„Tím to začalo,“ kývl Conner. „Ale jak jsem se to trochu naučil, tak jsem to tu a tam trochu přehnal nebo si něco přimyslel. Všichni dobří spisovatelé to tak dělají – teda myslím.“

„Přimyslel?“ opakovala se strachem Alex. „Connere, do čeho přesně to polezeme?“

Conner mávl rukou, jako by celkem o nic nešlo.

„Klid, do ničeho nebezpečnějšího, než co už máme za sebou,“ řekl. „Pravanta‘ je pirátský dobrodružství, ‚Královna galaxie‘ je z vesmíru, ‚Suprozenci‘ jsou skupina superhrdinů a ‚Vzducholodníková dobrodružství‘ jsou o mladým archeologovi. Prostě nic hrozného.“

Ta krátká shrnutí ale jeho sestru moc neuklidnila. Několikrát za ty roky měli vysloveně kliku, že svá dobrodružství přežili. A jestli jsou jeho příběhy založené na těchhle zkušenostech, Alex

se opravdu nechtělo pouštět se do toho všeho znova – zvlášť když je bratrova ujetá fantazie ještě „přehnalá“.

„Víš určitě, že to vyjde?“ zeptala se nedůvěřivě. „Já se nechci chovat jako snob, ale nebylo by lepší držet se *vydaných* příběhů?“

„Přestaň se děsit,“ mávl rukou. „Není tam žádná zlá Kouzelnice, žádný drak, žádný francouzský voják a žádná Literární armáda. Všechny postavy píšu podle lidí, co známe a máme rádi. Jsou stateční, inteligentní a soucitní jako naši přátelé a budou nám chtít pomoci. Zmizíme odtamtud dřív, než se objeví jejich protivníci.“

„A co s těmi postavami uděláme, až je přivedeme?“ vyptávala se Alex dál. „Kde je zatím necháme?“

Conner se tak soustředil na nalezení svých povídek, že vůbec neuvažoval o tom, co s postavami pak budou dělat.

„Dobrá otázka,“ kývl. „Musejí na nás někde počkat, než přivedeme hrdiny z těch ostatních povídek. A taky na ně musí někdo dohlédnout, aby se nám někde nezatoulaly – a musí to být někdo, komu absolutně důvěřujeme, ale kdo se zas nevydělá, když zjistí, co se děje.“

Oba sourozenci se zamysleli, jenže vhodných míst i kandidátů bylo zoufale málo. Musel to být někdo z Mimosvěta, kdo ví o pohádkovém světě, někdo, kdo už zažil magii a nenechá se jí vyvést z míry. Musí to být někdo dost zodpovědný, aby dohlédl na několik fiktivních postav, a musí mít dost velký byt, aby se tam vešly. Alex a Conner dospěli ve stejnou chvíli ke stejnému závěru – existuje jen jeden jediný člověk, který by to mohl zvládnout.

„*Máma!*“ prohlásili oba zároveň.

Okamžitě je však zavalily výčitky svědomí.

„Ani už si nevzpomínám, kdy jsem s mámou naposledy mluvila,“ řekla Alex.

„Já taky ne,“ povzdechl si Conner. „Musí být bez sebe strachy.“

„Pořád jsme zachraňovali pohádkový svět a zavolat domů jsme neměli čas. Jsme slušní lidi, ale příšerný děti,“ zahuhlal Conner.

„No, ať nám bude chtít pomoci, nebo ne, musíme ji navštívit, aby věděla, že žijeme,“ rozhodla Alex. „Musíme jen doufat, že bude spolupracovat.“

V tomhle se oba shodli dokonale. Conner posbíral svoje příběhy a vyrazili z parku. Alex šla za bratrem, ale zmátlo ji, kterým směrem.

„Kam jdeš?“ zeptala se.

„Domů,“ odpověděl.

„Ale domů je *tamhle*.“

„Ne, *dřív* bylo domů tamhle. Ale máma a já jsme se nastěhovali k Bobovi, když se znova vdala, pamatuješ?“

To vyvolalo v Alex další výčitky svědomí. Je už tak mimo, že ani neví, kde bydlí její rodina! Když myslela na Mimosvět a na svou maminku a nevlastního tátu, vždycky si je představovala v pronajatém domku, kam se nastěhovali, když její a Connerův otec zemřel. Možná se Mimosvět změnil víc, než myslela.

„Jsem nejhorší dcera na světě,“ povzdechla si. „Tohle nebude zrovna jednoduchá návštěva, co?“

„Ne,“ potvrdil Conner. „Až nás máma uvidí, bude pěkně vyvádět, a ani se jí nedivím.“

Došli na kraj parku a Conner se zastavil.

„Nezapomínáš ještě na něco?“ řekl.

„Na co?“ zeptala se Alex.

Conner si sestru významně prohlédl od hlavy k patě, jako by to bylo přece jasné. „Alex, vždyť jsi oblečená jako Zoubková víla,“ prohlásil. „Takhle tady chodit nemůžeš.“

„Máš pravdu,“ uvědomila si. „Momentík.“

Zatočila se a třpytivé roucho se změnilo v tričko, džíny a tenisky.

„Už jsem zapomněla, jak pohodlné jsou šaty v Mimosvětě,“ prohlásila.

„No sláva, už zase vypadáš jako *ty*,“ prohlásil Conner. „A teď pojď, ať to máme za sebou.“

Šli předměstím až do Sycamore Drive. Tou dobou už vyšlo slunce a Alex viděla všechny ty prostorné domy kolem. Těšilo ji, že maminka a Bob žijí v tak hezké čtvrti. Jejich dům poznala dřív, než jí ho bratr ukázal, protože záhony byly plné maminčiny oblíbených růží.

„Snad budou doma,“ řekl Conner. „Touhle dobou obvykle buď končí po noční, nebo se chystají na denní službu.“

Došli ke dveřím a zakleпали. Po chvilce přišel otevřít jejich nevlastní otec. Byl ještě v pyžamu a v ruce držel první šálek kávy. Oči měl oteklé, jako by se právě vzbudil. Když uviděl za dveřmi stát Alex a Connera, překvapeně sebou trhl.

„Dobré jitro, Bobe,“ pozdravila Alex vesele. „Ráda tě zas vidím.“

Bob si promnul oči a podrbal se na hlavě. Měl pocit, že se asi ještě neprobudil.

„Ehm... *ahoj*,“ řekl. „No, to je překvápko.“

„Je doma máma?“ zeptal se Conner. „Potřebujeme ní mluvit.“

„Jo, je nahoře, chystá se do práce. Ta bude ráda, že vás vidí,“ poznamenal. „*Charlotto, máš návštěvu!*“ zavolal do domu.

Sourozenci slyšeli, jak se nad vchodem otevírá okno. Zvedli hlavu a zjistili, že na ně z prvního patra hledí Charlotta, už oblečená v modré ošetřovatelské uniformě. V její tváři se v rychlém sledu vystřídalo mnoho výrazů – šok, že opravdu vidí své děti, úleva, že jsou v pořádku, radost, že konečně přišly domů – ale nakonec převládl hněv.

„Ahoj, mami,“ pozdravila rozpačitě dvojčata.

„DOVNITŘ. OKAMŽITĚ,“ prohlásila Charlotta a okno zabouchla.

Conner polkl. „No, začíná to pěkně.“

Než se Conner a Alex vzpamatovali, seděli na pohovce v obýváku a jejich matka zuřivě rázovala před nimi tam a zpátky. Byla tak rozčilená, že se jí těžko hledala slova, kterými by je sjela. Bob seděl v křesle vedle dvojčat. Díval se na celou scénu přes hrnek s kávou a zjevně měl obavu o bezpečí obou sourozenců.

„Ten nový dům je fakt hezký,“ zkusila to Alex. „Moc se mi líbí, jak –“

„Ticho!“ okřikla ji Charlotta. „Má někdo z vás tušení, co jsem tady kvůli vám prožívala? Celé měsíce už strachy nespím!“

„Moc nás to mrzí, mami,“ hlesl Conner. „Nechtěli jsme ti přidělovat sta–“

„Nemluvit, poslouchat,“ odsekla. „Víte, co to je, když jdu nakupovat a v obchodě se někdo ptá: ‚Tak jak se daří vašim dětem?‘ A já přitom sama nemám tušení? Víte, co to je, hlásit na školské radě: ‚Moje děti přestoupily na jinou školu,‘ a přitom o tom přestupu nemít nejmenší důkaz? Víte, co to je, celé týdny neslyšet o dětech vůbec nic, nejvýš ‚Promiň, že jsme ti nezavolali, ale museli jsme bojovat s drakem?‘ Nebo ‚Já už musím běžet, mami, na hrad útočí armáda?‘“

Charlotta probodla děti pohledem a čekala na odpověď, ale dvojčata mlčela. Nebylo jim jasné, jestli smějí mluvit, nebo jestli to je od Charlotty jen dramatická pauza.

„Ve vašem vlastním zájmu doufám, že *vaše* budoucí děti se k vám budou chovat slušněji a s větším respektem, než se *moje* děti chovají *ke mně*,“ pokračovala. „Protože nevědět, jestli jsou vaše děti v jiné dimenzi živé, nebo mrtvé, to je ten nejhorší pocit, co kdy můžete mít. Je to horší než zápasit s kouzelníci, je to horší než zabít draky a je to horší než bojovat s armádami, *to si buďte jistí!*“

Do očí jí vhrkly slzy. Otočila se k dvojčatům zády a otřela si tvář papírovým kapesníčkem. Výčitky svědomí, které sourozenci

měli předtím, nebyly vůbec nic v porovnání s tím, co cítili teď. Hrdlo i žaludek se jim svíraly tak moc, až měli pocit, že se celý scvrknou.

„Mami, my jsme to nedělali schválně,“ zkusila to Alex. „Rádi bychom to vysvětlili, kdybys nám dala šanci. Stalo se něco vážně strašného a potřebujeme tvou pomoc –“

„*Mě nezajímá, co se stalo!*“ rozkřikla se Charlotta. „V pohádkovém světě je pořád nějaká krize, kterou musíte honem řešit. Ale rodina by měla být na prvním místě! K tomu jsme vás s vaším otcem vychovali, nebo jsem si to aspoň doteď myslela.“

„Vychovali – a my to chápeme,“ řekl Conner. „Jenže životy spousty lidí jsou v nebezpečí a –“

„A co *vaše životy*?“ zeptala se Charlotta. „Od třinácti let pořád zachraňujete nějaké životy, a na sebe zapomínáte. Ví vůbec někdo z vás, co za den dneska je?“

Alex a Conner se po sobě podívali, ale ani jeden z nich netušil, na co naráží. Honem v duchu proběhli seznam možných svátků nebo výjimečných příležitostí, ale nepřišli na nic.

„Máte s Bobem výročí?“ zkusil to Conner.

Charlotta vypadala ještě zoufaleji než předtím. „Ne, vy máte patnácté narozeniny,“ řekla.

To sourozence šokovalo. Jak mohli zapomenout na vlastní narozeniny? Najednou jim všechno, co Charlotta říkala, do sebe zapadlo. Opravdu tak moc zachraňovali jiné, až zapomínali sami žít.

Charlotta se podívala na hodinky, pak popadla z věšáku kabelku a klíčky od auta.

„Musím do práce,“ oznámila. „A vy máte oba domácí vězení.“

Conner se podíval po Alex. „To ještě může?“ zeptal se.

„No to si piš, že můžu!“ obořila se na něj Charlotta. „Oba dva půjdete nahoru do svých pokojů a zůstanete tam, než se vrátím.“

„Mám tady vůbec pokoj?“ zeptala se Alex.

Charlotty se dotklo, že se na něco takového musí ptát. „Samozřejmě že máš,“ odsekla. „Až se vrátím, zajdeme si na *dobrou rodinnou večeři* a oslavíme vaše narozeniny.“

„Mami, to zní skvěle, ale my máme fakt hodně naspěch,“ namítla Alex.

„Alexandro Baileyová, to je to nejmenší, co pro mě můžete udělat,“ vyštěkla Charlotta. „Dáme si *dobrou rodinnou večeři* a budeme si povídat o *normálních rodinných věcech* a pak můžeme probrat, s čím potřebujete pomoci – ale teprve *pak*. Connere, prosím tě, ukaž sestře její pokoj.“

Charlotta odešla do práce a děti zůstaly zaraženě sedět. Cítily toho tolik – výčitky, zahanbení, úzkost – nevěděly vlastně, co z toho nejvíc.

Bob se pokusil napětí zmírnit, jenže ani on nevěděl, co říct.

„No...“ zkusil to, „*tak všechno nejlepší k narozeninám!*“

KAPITOLA TŘETÍ

PADLÝ CÍSAŘ

Civilisté byli tak vděční, že jejich králové a královny unikli popravě, že se všichni ve vyschlém jezeře trochu hrději narovnali. Ovšem aby se vyhnuli důsledkům císařovy stále silnější zuřivosti, stáli tak nehybně a mlčky, jak se dalo.

V troskách Severního paláce, ve velké síni, odkud dřív vládli královna Sněhurka a král Kornel, rázoval teď horečně Maskovaný muž tam a zpátky před svým novým trůnem. Mohutné křeslo bylo vyrobeno z částí trůnů všech království, které Literární armáda dobyla.

„Já nechápu, jak ti vaši nemožní vojáci mohli nepřijít na to, že s tím pódiem někdo něco dělal!“ hulákal. „Proč to nezkontrolovali?“

Před Maskovaným mužem stáli Zlá západní čarodějnice, Srdcová královna a kapitán Hák. Nový císař si osvojil ten nebezpečný zvyk obviňovat Literární armádu ze všeho, co nevyšlo tak docela podle plánu.

„*Naši vojáci?*“ zopakovala významně Zlá čarodějnice. „Od té doby, co jsme sem dorazili, velíš armádám ty! Jestli jsi chtěl, aby pódium před popravou zkontrolovali, měl jsi jim to nařídit sám!“

Literární zloduší už měli Maskovaného muže plné zuby. Císařem se stal jen díky nim, ale místo aby plnil své sliby, komandoval je jako své sluhy. Moc mu zjevně stoupla do hlavy.

„Neustále jenom posloucháme, jak jsme *my* zklamali *tebe!*“ rozkřikla se Srdcová královna. „Je načase, abys *ty* vysypal, cos slíbil *nám!*“

„*Mně jsi slíbil Petra Pana!*“ vybuchl kapitán Hák.

„*A mně jsi slíbil stříbrné střevíčky!*“ hulákala Zlá západní čarodějnice.

„*A mně jsi slíbil HLAVY!*“ zaječela Srdcová královna.

Maskovaného muže ale stížnosti literárních padouchů nezajímaly. Jejich podráždění nebylo nic ve srovnání se vztekem, který se vařil v něm.

„Dostanete, co jsem slíbil, až ty krále znova chytíme a popravíme,“ odsekl. „Slíbili jste, že ze mě uděláte císaře, a pravým císařem nebudu, dokud nezničím svoje protivníky.“

Trůnním sálem se rozlehly kroky. Maskovaný muž i literární padouši se obrátili a zjistili, že se k nim žene pan Šmik. Pirát se potil, sípal a třásl se – jako by prchal před něčím hrozným.

„Dovolíš, Excellence?“ zachrčel Šmik.

„Doufám, že to je důležité,“ pronesl varovně Maskovaný muž.

„Jde o to stvoření dole ve vězení, pane,“ hlásil Šmik.

Stvoření, které změnilo Radu víl v kámen, drželi dole ve

sklepení v téže cele jako kdysi Zlou královnu. Byla to nestvůra s legendární mocí, a tak Maskovaný muž nařídil pirátům kapitána Háka, aby ve vězení drželi stráž a ohlířali ji.

Šmik se třásl tak moc, že mu kolena drkotala o sebe. Věděl, že at' to řekne jakkoli, císař bude zuřit.

„Ona utekla!“ vysypal se sebe Šmik. „Nějak se jí povedlo sundat si v cele z hlavy tu pásku! Když ji šli piráti krmit, podívali se jí do očí a zkameněli!“

V Maskovaném muži se nahromadilo tolik zuřivosti, že se z jeho úst vydralo hromové zavytí, jako když unikne pára z konvice. Sevřel Šmikovo hrdlo a začal piráta škrtit. Tenhle den se změnil v katastrofu obrovských rozměrů – a bohužel pro něj se to mělo ještě zhoršit.

Venku se ozvalo troubení oznamující návrat Literární armády vyslané za královskými rodinami. Maskovaný muž pustil Šmika a vyřítil se na balkon. Zlá čarodějnice, Srdcová královna a kapitán Hák se hnali za ním.

Z balkonu Maskovaný muž viděl, jak se Mžikalové a karty pomalu noří z lesa. Všichni byli potlučení a zhmoždění; mnozí nedokázali bez pomoci ani jít. Vraceli se s mnohem menším počtem koní, než s jakým vyjžděli. Z nebe se snesly létající opice, ale vypadaly právě tak zbědovaně jako Mžikalové a karty, jestli ne hůř. Motaly se tak, že mnohé z nich balkon úplně minuly a narazily do stěn paláce.

A co bylo nejhorší, po královských rodinách nebylo nikde ani stopy. Maskovaný muž popadl nejbližšího okřídleného opičáka za vestičku a divoce jím zacloumal.

„KDE JSOU KRÁLOVSKÉ RODINY?“ zařval.

„Utekly!“ zaječel opičák.

„JAK VÁM MOHLI UTÉCT? MĚLI JSTE PŘESILU DESETI KU JEDNÉ!“

